

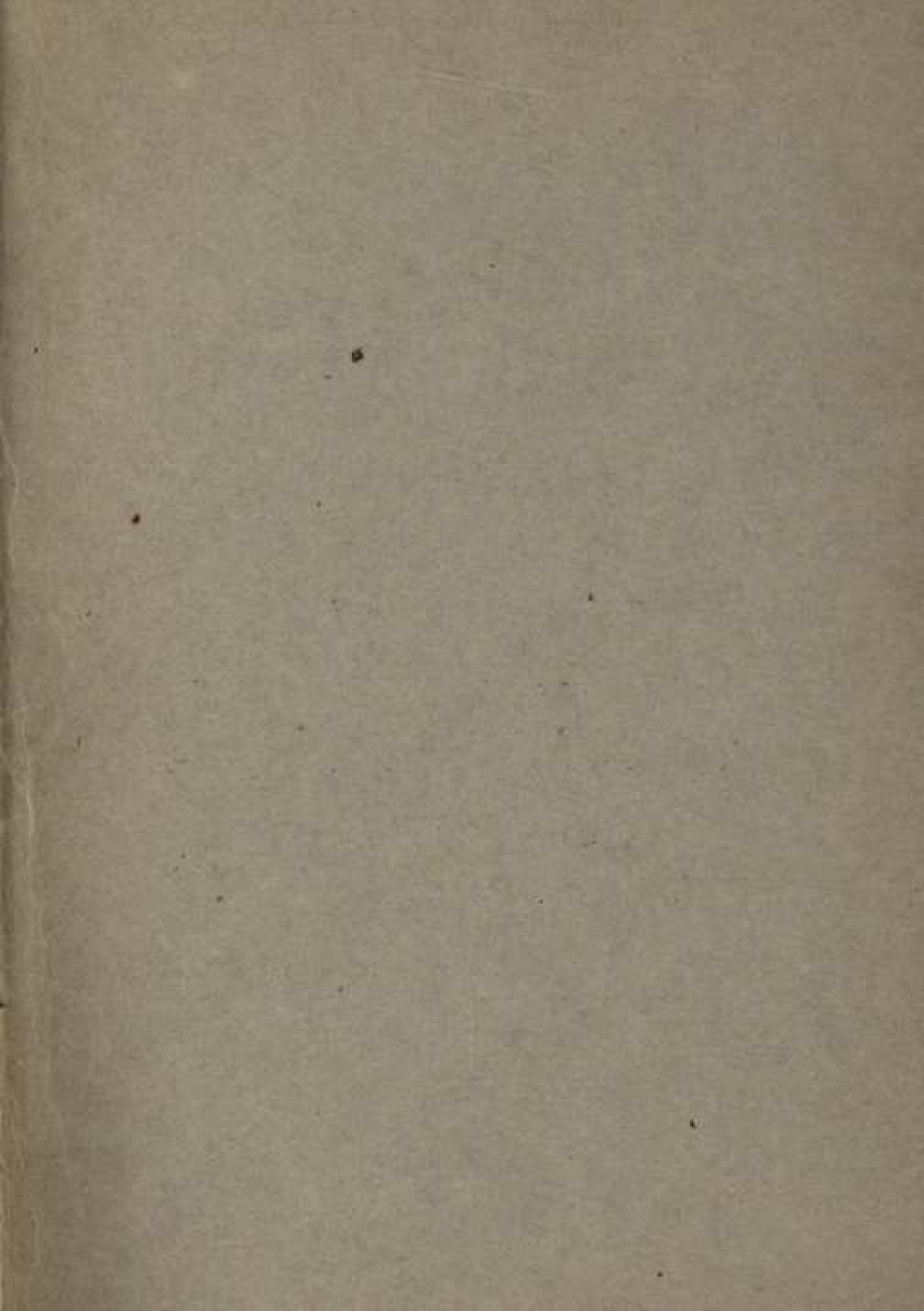
2.297

INSTRUKCJA

DLA STRAŻY ŁOWIECKIEJ
TOWARZYSTWA MYŚLIWSKIEGO
IM. ŚW. HUBERTA W KRAKOWIE

KRAKÓW, W LIPCU 1932 ROKU.

INSTRUKCJA

DLA STRAŻY ŁOWIECKIEJ
TOWARZYSTWA MYŚLIWSKIEGO
IM. ŚW. HUBERTA W KRAKOWIE

POLSKI ZWIĄZEK ŁOWIECKI
BIBLIOTEKA

Nr 1542

KRAKÓW, W LIPCU 1932 ROKU.

Polski Związek Łowiecki

BIBLIOTEKA

Nr. ~~2325~~ 1542

WARSZAWA

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 21 lutego 1929, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie ustalenia roty przysięgi i wzoru oznaki dla strażników łowieckich.

(W skróceniu).

(Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 13, z dnia 9 marca 1929 roku poz. 114).

§ 1. Strażnicy łowieccy składają przed powiatową Władzą administracji ogólnej przysięgę według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu Wszemogącemu, że obowiązki strażnika łowieckiego w powierzonem mi obwodzie łowieckim będę sprawował sumiennie i wiernie; że będę czuwał nad przestrzeganiem przepisów o ochronie łowiectwa; że będę donosił władzy o wszelkich dostrzeżonych naruszeniach praw łowieckiego; że przysługujące mi uprawnienia będę wykonywał sprawiedliwie. Tak mi Panie Boże dopomóż!”

§ 2. Oznakę dla strażników łowieckich stanowi tarcza z żółtej blachy, umieszczona na opasce sukiennej.

Tarcza ma kształt owalny o wymiarach 10 cm długości i 9 cm szerokości, pośrodku wytłoczony orzeł państwowy, a wokoło napis: „Strażnik łowiecki“.

Opaskę tworzą dwa poziome, zszyte z sobą pasy: górny koloru jasnozielonego, dolny zaś żółtego, o szerokości 6 cm każdy.

§ 3. Strażnicy łowieccy winni nosić oznakę na lewym rękawie wierzchniego okrycia, tarczą nazewnątr.

Najważniejsze dla Straży Łowieckiej wyjątki Prawa Łowieckiego

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 3 grudnia 1927 r. o Prawie Łowieckim
(Dz. Ust. R. P. Nr. 110, poz. 931)

z objaśnieniami.

Art. 23.

Po zaprzysiężeniu strażnik łowiecki otrzymuje stosowne zaświadczenie i oznakę, którą winien nosić przy pełnieniu obowiązków.

Art. 24.

Strażnik łowiecki obowiązany jest czuwać nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia niniejszego o ochronie łowiectwa i donosić władzy o wszelkich dostrzeżonych naruszeniach.

Strażnik łowiecki, pełniąc służbę, może :

a) żądać od osób spotkanych w obwodzie łowieckim z bronią palną, narzędziami łowieckimi lub zwierzyną, okazania karty łowieckiej, a jeżeli polują, również pisem-

nej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania.

b) odbierać za pokwitowaniem broń palną, inne narzędzia łowieckie i zwierzynę osobom spotkanym w obwodzie łowieckim, a nieposiadającym karty łowieckiej, oraz osobom polującym w obwodzie bez posiadania pisemnej zgody właściciela lub dzierżawcy polowania.

c) zatrzymywać i przekazywać właściwej władzy osoby, których tożsamości i miejsca zamieszkania nie może ustalić, a które zastał w powierzonym jego pieczy obwodzie łowieckim na popełnianiu jednego z przekroczeń przewidzianych w artykułach 75—79 rozporządzenia niniejszego lub które spotkał w obwodzie z bronią palną, innemi narzędziami łowieckimi, albo ze zwierzyną, a osoby te posiadania tych przedmiotów usprawiedliwić nie mogą.

Strażnik łowiecki obowiązany jest odebrać broń i narzędzia łowieckie wraz z doniesieniem karnem doręczyć w ciągu 24-ech godzin najbliższemu posterunkowi policji, zwierzynę zaś oddać właścicielowi lub dzierżawcy polowania.

Strażnikowi przysługują uprawnienia wymienione w punktach a, b i c art. 24 jedynie wówczas, gdy pełni służbę, t. j. gdy nosi odznakę.

Nie można za „spotkane w obwodzie łowieckim” uważać tych osób, które znajdują się na drogach publicznych.

Strażnik łowiecki nie jest obowiązany przedsiębrać szczególnych czynności zmierzających do ustalenia tożsamości i miejsca zamieszkania osób spotkanych w obwodzie łowieckim. O ile osoby te nie posiadają przy sobie dowodów osobistych lub innych dokumentów stwierdzających ich tożsamość lub miejsce zamieszkania, winny same zaofiarować inny dowód stwierdzający tożsamość. Strażnik łowiecki obowiązany jest dowód przyjąć jedynie o tyle, o ile może on być dostarczony w obrębie obwodu łowieckiego, w którym strażnik pełni służbę, względnie po drodze do siedziby władzy, której ma osobę zatrzymaną przekazać.

Doniesienie karne może być przedłożone na piśmie, lub podane ustnie do protokołu.

Art. 35.

**Nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą lub innemi narzędziami do łowienia zwierzy-
ny po cudzych gruntach, jeżeli nie stanowią
one obwodu łowieckiego, na którym cho-
dzącemu służy polowanie.**

Przepis powyższy nie stosuje się do tych przedstawicieli władzy państwowej, którzy w myśl przepisów obowiązujących winni być przy spełnianiu swych czynności

uzbrojeni w broń palną, a przebywają w obwodzie łowieckim w charakterze urzędowym.

Za cudze grunty w rozumieniu art. 35 nie mogą być uważane drogi prywatne, jeżeli przechodzenie temi drogami nie jest wzbronione, lub jeśli osobie przechodzącej przez nie służy prawo przechodu.

Art. 36.

Uprawniony do polowania może **zatrzymać cudzego psa myśliwskiego** włączącego się w obwodzie łowieckim; w razie zatrzymania psa winien zawiadomić właściciela, jeśli zaś nie zna jego adresu, zarząd gminy, na której obszarze pies został zatrzymany.

W razie odebrania psa przez właściciela uprawniony do polowania może żądać zwrotu kosztów utrzymania psa i wynagrodzenia szkód wyrządzonych przez psa w obwodzie łowieckim.

Za psy myśliwskie uważać należy: psy legawe, gończe, charty, jamniki, foksterjery, płochacze (spaniele), a także inne psy używane do polowań na niedźwiedzie i na dziki.

Psów myśliwskich nie wolno zabijać, a jedynie z obwodu łowieckiego wypłoszyć lub zatrzymać.

Przez psy włączące się rozumieć należy te psy, które znajdują się w obwodzie łowieckim same bez

specjalnego przeznaczenia (nie strzegą stad i t. p.). Nie można zatem uważać za włóczące się psów, które znajdują się przy swym właścicielu lub jego domowniku, o ile nie znajdują się w takiej odległości, że nie można rozpoznać do kogo należą.

Art. 37.

Uprawniony do polowania może **zabijać psy niemyśliwskie** i koty włóczące się w obwodzie łowieckim w odległości nie bliższej niż trzysta metrów od zabudowań gospodarskich lub trzydzieści metrów od drogi publicznej.

Psów i kotów, znajdujących się w odległości nie większej aniżeli 300 metrów od zabudowań gospodarskich lub 30 metrów od drogi, nie uważa się za psy i koty włóczące się i zabijać ich nie wolno.

Art. 39.

Psów znajdujących się przy ich właścicielach lub domownikach właścicieli nie uważa się za psy włóczące się.

Psów znajdujących się w takiej odległości od właściciela lub domownika tegoż, że można rozpoznać do kogo pies należy, nie uważa się za psy włóczące się i zabijanie takich psów nie jest dozwolone. W tych przypadkach należy właściciela wezwać do odwołania psa z obwodu łowieckiego, względnie pociągnąć właściciela do odpowiedzialności cywilnej (odszkodowania) za szkody wyrządzone przez jego zwierzę.

Art. 40.

Podbieranie jaj, wybieranie piskląt, niszczenie gniazd ptaków jest wzbronione. Przepis ten nie dotyczy jaj i gniazd ptaków wymienionych w art. 50., t. j. jastrzębi-gołębiarzy, krogulców, srok i wron.

Art. 41.

Zabrania się łowienia zwierząt przy pomocy trutek, wnyków, samostrzałów, dołów-ostrokołów, lepu, ziarna rozmoczonego w spirytusie, żelaz, potrzasków, sideł, pułapek i innych podobnych środków. Czyni się wyjątek co do zwierząt wymienionych w art. 50 i co do zwierząt uznanych z mocy przepisów prawa rybackiego za szkodziwe dla rybołówstwa, które to zwierzęta wolno chwycić w żelaza, potrzaski, sidła i pułapki, jak również co do łowienia zwierząt do celów naukowych i hodowlanych, przewidzianego w ustępie drugim art. 51.

Art. 50.

Przez cały rok wolno polować na wilki, wydry, kuny domowe (kamionki), tchórze, gronostaje, łasice, króliki, jastrzębie-

gołębiarze, krogulce, sroki i wrony oraz podbierać jaja, wybierać pisklęta i niszczyć gniazda wymienionych ptaków.

Zwierzęta wymienione w ustępie poprzednim może zabijać i chwytac każdy na własnym gruncie w obrębie swojej zagrody i bezpośredniem jej sąsiedztwie aż do stu metrów odległości od zabudowań.

Art. 55.

Szkody, wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez **dziki, jelenie, daniele i sarny**, obowiązany jest wynagradzać właściciel obwodu łowieckiego, w którym zwierzyna wyrządzająca szkodę ma przypuszczalnie swoją ostoję, lub dzierżawca, jeżeli polowanie w obwodzie łowieckim jest wypuszczone w dzierżawę.

Art. 58.

Jeżeli poszkodowany chce wynagrodzenia szkody dochodzić, winien **w ciągu dni trzech po jej dostrzeżeniu** żądanie wynagrodzenia zgłosić **obowiązanemu do wynagrodzenia** oraz wójtowi (naczelnikowi, sołtysowi) gminy, w której granicach leży grunt z wyrządzoną w uprawach i plonach rolnych szkodą.

Zgłoszenie szkody w ciągu trzech dni po jej dostrzeżeniu obowiązane do wynagrodzenia oraz wójtowi (naczelnikowi, sołtysowi) gminy jest nieodzownym warunkiem dochodzenia szkody; ułanie się na drogę sądową z pominięciem drogi przewidzianej w art. 58 nie jest dopuszczalne.

Dochodzenie odszkodowania na podstawie oceny taksatora gminnego nie jest prawem przewidziane i zasadniczo nie może być uwzględniane.

Art. 70.

Każdy może zabezpieczyć swe grunta od wdzierania się zwierzyny czyniącej szkodę w uprawach i plonach rolnych, urządzenia jednak poczynione w tym celu na jego gruncie nie mogą służyć do chwytania tej zwierzyny.

W szczególności wolno każdemu odstraszać taką zwierzynę od swoich gruntów straszidłami, ogniami nocnymi i t. p. środkami.

Urządzenia poczynione w celu zabezpieczenia gruntów przed wdzieraniem się zwierzyny winny być tego rodzaju, by nie naruszyły praw sąsiadów, jak również by nie przeszkadzały dzierżawcy polowania w obwodzie łowieckim wspólnym w wykonywaniu polowania.

Art. 84.

Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie w cudzym obwodzie łowieckim należy

do właściciela lub dzierżawcy polowania o ile nie ma zastosowania art. 80.

Niezależnie od tego właścicielowi lub dzierżawcy polowania za zwierzę bezprawnie zabite służy odszkodowanie równające się trzykrotnej wartości zabitego zwierzęcia.

wzrost i stopień — straż przed wybiciem

Art. 1. Strażnik polowania

Strażnik polowania — stróż —

dokładnie z prawem polowania, przede

wszystkiem, ma z nim postawionym

które odnosi się do wykonywania ob

wyżków i praw straż polowniczej.

Art. 2. Właściciel polowania

Właściciel polowania — strażnik —

Głównym obowiązkiem strażnika polowniczego

Art. 3. Strażnik polowania

REGULAMIN STRAŻY ŁOWIECKIEJ
Towarzystwa Myśliwskiego im. św. Huberta
w Krakowie.

Art. 1.

Strażnik łowiecki winien zaznajomić się dokładnie z Prawem Łowieckiem, przede-
wszystkiem zaś z temi postanowieniami,
które odnoszą się do wykonywania obo-
wiązków i praw straży łowieckiej.

Art. 2.

Główne obowiązki strażnika łowieckiego:

1. **Dozór i ochrona łowiska.** Powierzony
sobie teren winien strażnik obchodzić jak
najczęściej w różnych porach doby, także
w niedziele i święta.

2. Strażnik musi znać dokładnie rodzaje
i ilość zwierzyny oraz jej rozmieszczenie
w łowisku. W razie zauważenia jakiejś cho-
roby wśród zwierzyny należy zawiadomić
o tem bezzwłocznie łowczego.

3. Strażnik obowiązany jest ochraniać jak najtroskliwiej zwierzynę i żywić ją stosownie do otrzymanych wskazówek. W szczególności należy zapobiegać wykoszeniu gniazd kuropatw i bażantów, jaja zaś wszystkich ptaków — prócz gołębiarzy, krogulców, wron i srok — strzec przed wybieraniem i niszczeniem.

4. Strażnik uprawia, zasiewa i zbiera rośliny karmowe dla zwierzyny, urządza i otacza opieką karmniki, lizawki i budki ochronne według zarządzeń Łowczego.

5. Psy niemyśliwskie, włóczące się po łowisku, należy zabijać, względnie podawać nazwiska ich właścicieli najbliższemu posterunkowi Policji Państwowej. Psy myśliwskie, nienależące do członków Towarzystwa, o ile możliwości zatrzymywać i donosić o nich Łowczemu.

6. Tępić wszystkie inne szkodniki: koty, tchórze, łasice, jastrzębie - gołębiarze, krogulce, wrony siwe i sroki.

7. **Zwalczać jak najenergiczniej kłusownictwo i sidlarstwo.**

8. Strażnik winien jawić się w łowisku na każdy posłyszany strzał. W razie spot-

kania członka Towarzystwa strażnik poprosi go o okazanie legitymacji Towarzystwa i karty łowieckiej, a następnie o wpisanie do książeczki kontrolnej daty i nazwiska. Jeżeli Członek Towarzystwa poluje z zaproszonym gościem, strażnik poprosi również o wpisanie nazwiska gościa. Wszystkie inne osoby strzelające w łowisku należy traktować jako kłusowników.

9. Straż łowiecka pomaga w przygotowaniu i prowadzeniu polowań zbiorowych, gromadzi nagonkę i dozoruje jej sprawności przez cały czas polowania.

Art. 3.

Po ukończeniu polowania na kuropatwy przedkłada strażnik książeczkę kontrolną Łowczemu.

Art. 4.

Powierzona sobie strzelbę winien strażnik utrzymywać w należyłym stanie. Wolno jej używać tylko do odstrzału szkodników oraz w ostateczności do obrony własnej. Do zwierzyny łownej nie wolno strażnikowi bezwarunkowo strzelać. Na polowania zbior-

rowe strażnicy przychodzą bez broni, chyba że Łowczy wyraźnie zarządzi stawienie się ze strzelbą.

Art. 5.

Przy okazji przybycia do Krakowa strażnik winien zgłosić się u Łowczego lub jego zastępcy. O niezwykłych wydarzeniach, odnoszących się do zwierzyny lub samego terenu, zawiadamia strażnik Łowczego w jak najkrótszej drodze.

Art. 6.

Jeżeli z wiosną lub w lecie pojawiają się w łowisku dziki, a ze względu na szkody w plonach lub uprawach niema czasu zawiadomić o tem Łowczego, dokonywa odstrzału straż łowiecka. Skórę i kły (szable i fajki) należy oddać Łowczemu, dziczyznę dzielą się uczestnicy polowania.

Art. 7.

Za ubicie zwierząt szkodliwych wypłaca Łowczy strażnikowi strzałowe w następującej wysokości:

1. Za lisa, kunę domową i tchórza: w le-

cie 5 zł, w zimie 10 zł; za wykopane lub odstrzelone szczenięta lisie po 2 zł; za łasicę 1 zł. Jako dowód należy oddać skórki tych zwierząt.

Lisy mogą być odstrzelone wyłącznie za zezwoleniem Łowczego.

2. Za psa i kota 50 gr., po okazaniu nosów.

3. Za jastrzębia - gołębiarza i krogulca 1 zł, za srokę 25 gr., za wronę siwą 15 gr. po okazaniu prawego skrzydła ptaków.

Za wydmuchane jaja: jastrzębia-gołębiarza 20 gr., wrony siwej i sroki 10 gr..

Myszołówów i małych sokołów strzelać nie wolno.

Art. 8.

Strażnik, który odebrał strzelbę kłusownikowi lub przychwycił go na wnykarstwie i udowodnił winę tak, że przestępca został ukarany sądownie lub przez władzę administracyjną, otrzymuje 40 zł nagrody po stwierdzeniu prawomocności wyroku.

Art. 9.

Straży łowieckiej należą się następujące premje od ubitej na polowaniach zwie-

rzyny łownej: za rogacza 5 zł, za bażanta i słonkę 50 gr., za zająca 20 gr. i za kuropatwę 15 gr..

Art. 10.

W uzasadnionych przypadkach będzie wypłacana premja za ochronienie przed zniszczeniem gniazd kuropatwicz, bażancich i kaczych.

Art. 11.

Z chwilą rozwiązania stosunku służbowego do Towarzystwa obowiązany jest strażnik zwrócić natychmiast w należytym stanie powierzony sobie inwentarz Towarzystwa, oznakę strażniczą oraz legitymację.

Art. 12.

Niestosowanie się do powyższego regulaminu oraz przekroczenie Prawa Łowieckiego pociąga za sobą usunięcie ze stanowiska strażnika łowieckiego, niezależnie od ewentualnych rygorów prawa.

Art. 13.

Corocznie przed Bożem Narodzeniem będzie Towarzystwo przyznawało nagrodę

imienia ś. p. Generała Józefa Stillera dla jednego lub dwóch strażników łowieckich, którzy w bieżącym roku położyli największe zasługi około ochrony i hodowli zwierzyny.

W Krakowie, w czerwcu 1932.

Dr Bolesław Korolewicz
prezes

Stefan Różecki
sekretarz

Dr Jan Z. Robel
skarbnik

Pulk. Rudolf Obraczay
łowczy

BIBLIOTEKA

Polskiego Związku Łowieckiego

Nr

1542